

"Ze maakte fluwelen pakjes voor hem"

Vrijdag 24 mei 1985.

Om negen uur die ochtend gaat de telefoon als ik aan het werk ben aan een schilderij in mijn atelier in ons huis Greate Buorren 63 te Garijp.

"Met P., van de recherche te Haarlem. Heeft U een broer die H.R. van der Wal heet?"

"Dat is juist".

"Dan heb ik voor U een ernstige mededeling. Uw broer is onlangs slachtoffer geworden van een overval en ligt sinds twee weken in een diep, waarschijnlijk onomkeerbaar coma met zwaar hersenletsel in het Elizabethsgasthuis alhier".

"Dat is dan niet zo mooi".

"Nee. Zegt U dat wel! Is dat alles wat U te zeggen heeft?"

"Is de dader bekend!"

"Nog niet, maar we hebben goede hoop, daar we iemand uit het homofiele milieu op het oog hebben waar hij wel vaker mee op trok".

"Of aftrok!"

"Jahaha. Zo kunt U het ook stellen!"

"Is er een slagwapen gebruikt of ging het uit de blote hand?"

"We kunnen er hangende het onderzoek helemaal niets van zeggen. Getuigen zijn er waarschijnlijk wel geweest maar hebben zich niet gemeld. Dat homofiele kliekje is nogal solidair ten opzichte van elkaar. Hij schijnt met een jongen het bewuste café verlaten te hebben diep in de nacht in beschonken toestand".

"Ik weet via via dat hij vaak in een of ander drugs schorumcafé in een steeg van de Grote Houtstraat kwam".

"Hoe weet U dat, want die informatie is korrekt!"

"Mijn vrouw en ik kennen de overburen van dat café. Zij is een collega van mijn vrouw. Mijn broer lag soms in de vrieskou zwaar beneveld op straat voor hun woning te slapen en dan bracht zij hem wel eens een ge-bloemd kussentje om zijn hoofd op te leggen".

"Hoezo gebloemd?"

"Volgens mijn informatie was het gebloemd. Had het veel uitgemaakt als het een effen of geblokt kussentje was geweest?"

"Jawel, want dan was het niet gebloemd geweest, hahaha! Kunt U ons iets mededelen over het milieu waar Uw broer uit kwam en waar hij zich in bewoog?"

"Hij is het produkt van een zeldzaam verwekelijkte, verwende opvoeding. Het is geen wonder

dat hij een flikker werd. Zijn tante naaide al van jongs af aan elke keer alle gulpen van zijn onderbroekies dicht om hem meer op een meisje te laten lijken en hij moest zijn krulletjes lang laten groeien, omdat ze dat zo schattig vond.

Ze maakte fluwelen pakjes voor hem en een kabouterpak waar hij de hele dag in rond liep. Uiteraard werd hij afgekeurd voor militaire dienst. Daar hebben ze geen behoefte aan tuinkabouters, die konden de Russen niet verslaan met hun rode puntmutsen.

Hij was het prototiepe van de verwende mislukkeling van de Heemstedse Dreef. Zoals daar zoveel van in Heemstede en Aerdenhout van rond liepen te lummelen”.

“Bent U goed bekend in die rijkeluisbuurt?”

“Ik heb er tien jaar gewoond, van 1956 tot mei 1967. Mijn leeftijdge-noten deden niets anders dan op het autocircuit in Zandvoort of op het strand rond hangen op terrasjes in de ligstoelen om zich te laten onderhouden door rijpere dames die lagen te zonnen zonder bovenstukje van het badpak om hun verlepte, treurig neer hangende handel nog een beetje een vrolijke kleur te geven.

Meestal leken ze op roodborstjes.

Die wijven die daar zaten van tusen de veertig en zestig geilden op jonge jongetjes met dikke lullen in de strakke zwembroekjes.

De meesteN waren trouwens toch van de verkeerde kant, maar ze speelden vaak de hetero om gratis consumpties van die wijven met hun uitgezakte tietten en spataderpoten te krijgen. Of ze reden de boulevard op en neer in een sportwagen om zogenaamd meiden te versieren om zichzelf te bewijzen dat ze geen homoseksuelen waren. Veel anderen waren weer van de bclub en vraten van alle walletjes mee. Blonde Gerrie met zijn geblondeerde kop, dat vriendje van die broodmagere danseres Olga de Haas hing ook altijd rond in de een of andere strandtent”.

“Hoorde Uw broer daar soms ook bij?”

“Die hoorde nergens bij. Op de mulo stopten de ruige jongens van de school hem in de wasbak onder de kouwe kraan. Je hoorde hem tientallen meters ver in de gangen van die christelijke school gillen als een mager speenvarken.